U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy, v právní věci žalobce: **Z. M.**, právně zast. Mgr. Luďkem Růžičkou, advokátem se sídlem Vackova 44, Brno, proti žalovanému: **Celní ředitelství Brno,** se sídlem Koliště 21, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2009, č. j. 30 Ca 175/2007 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce (dále jen stěžovatel) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2009, č. j. 30 Ca 175/2007 - 43. Výrokem I. cit. rozsudku byla zrušena rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2007, č. j. 2036-02/07-010100-21, 2034-02/07-010100-21, 1874-02/07-010100-21, 2033-02/07-010100-21, 2032-02/07-010100-21 a 2035-02/07-010100-21 pro vady řízení a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Výrokem II. a III. krajský soud rozhodl o nákladech řízení tak, že žalovaný je povinen do 15ti dnů od právní moci rozsudku uhradit stěžovateli na účet jeho právního zástupce náklady řízení v částce 9.200,- Kč a dále že stěžovateli bude prostřednictvím jeho zástupce vrácen z účtu Krajského soudu v Brně zaplacený přeplatek na soudním poplatku ve výši 10.000,- Kč.

V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost. Stěžovatel namítá, že krajský soud překročil dispoziční zásadu, když zavázal žalovaného, aby ve svém rozhodnutí zohlednil ust. § 268 celního zákona, když mu v žádném případě nepřísluší určovat účastníkům, jak mají v dalším řízení postupovat.

Krajský soud v rozsudku nepředestřel žádné skutkové a právní důvody, z nichž by bylo možno usuzovat, z jakého důvodu mělo být ust. § 268 celního zákona aplikováno.

Co se týče výroků II. a III., stěžovatel namítá, že tyto jsou nezákonné, neboť soud při svém rozhodování zcela pominul náklady stěžovatele, které mu vznikly v souvislosti s jeho zastupováním ve věci ostatních žalob. Stěžovatel uvádí, že krajský soud spojil ke společnému projednání a rozhodnutí 6 žalob, které podal stěžovatel vůči 6-ti jednotlivým rozhodnutím žalovaného. Krajský soud rozhodl o nákladech řízení pouze ve věci vedené 30 Ca 175/2007 - 43, zcela však pominul, že stěžovateli vznikly oprávněné náklady právního zastoupení i ve zbylých spojených věcech, které se také sestávaly ze tří úkonů právní služby (převzetí zastoupení, sepis žaloby a repliky podle ust. § 7, 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu) v částce 2 100,- Kč za jeden úkon a z paušální náhrady za 3 úkony právní služby v částce 300,- Kč za jeden úkon. Krajský soud proto nesprávně uvážil otázku náhrady nákladů řízení (§ 60 s. ř. s.), pokud došel k závěru, že náklady žalobce činily toliko 9.200,- Kč namísto správně vypočtené náhrady nákladů řízení ve výši 57.200,- Kč. Pokud jde o výrok III., je tento dle stěžovatele nejen nezákonný, ale ani podané odůvodnění není přiléhavé. Dle stěžovatele jde o to, že poukazovaný nález Ústavního soudu I. ÚS 664/03 šetří právo účastníka řízení o žalobě na přístup k soudu a nikoliv otázku náhrady nákladů řízení ve smyslu ust. § 60 s. ř. s. Kdyby tomu tak skutečně mělo být, jak uvedl krajský soud, zcela nesporně by rozhodl o vrácení soudního poplatku již v okamžiku, kdy rozhodl o spojení a společném projednání věci a nikoliv až nyní.

Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Brně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Kasační stížnost není přípustná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je toliko mimořádným opravným prostředkem. Proto jsou jak důvody kasační stížnosti, tak i její rozsah vázány na nejzávažnější případy nezákonnosti. Mezi tyto případy nepatří mimo jiné i případy uvedené v ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s.

Podle ust § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.

K této otázce se již Nejvyšší správní soud několikráte vyslovil, např. v rozhodnutí ze dne 13. 11. 2003, č. j. 2 Ads 57/2003 - 48 nebo v rozhodnutí ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Azs 76/2003 - 41 (přist. na www.nssoud.cz). Od závěrů zde vyslovených nemá senát nyní ve věci rozhodující důvodu se odchýlit.

Jak vyplývá ze soudního spisu, domáhal se stěžovatel správními žalobami přezkumu výše citovaných rozhodnutí žalovaného a navrhoval, aby krajský soud napadená rozhodnutí zrušil. Krajský soud v Brně rozsudkem nyní napadeným kasační stížností rozhodl o podaných žalobách tak, že zrušil předmětná rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc vrátil k dalšímu řízení, tedy stěžovateli vyhověl.

V podané kasační stížnosti tak stěžovatel zjevně nebrojí proti výroku rozhodnutí krajského soudu, jímž bylo vyhověno jeho návrhu, tedy proti výsledku, k němuž krajský soud při posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného dospěl. Naopak, z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelovy námitky směřují pouze proti obsahu odůvodnění, které údajně trpí nedostatkem určení závazného právního názoru, resp. nesprávným právním posouzením dané věci a absencí přezkoumatelného zdůvodnění. Pokud tedy stěžovatel napadá takové rozhodnutí krajského soudu, ačkoliv co do výroku rozhodnutí krajský soud jeho žalobním návrhům vyhověl, když zrušil žalobami napadená rozhodnutí, brojí toliko proti odůvodnění rozhodnutí. Z uvedeného je zřejmé, že kasační stížnost směřuje pouze proti důvodům rozhodnutí soudu, v části této námitky je kasační stížnost podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná.

Nepřípustná je rovněž i další část kasační stížnosti, v níž je dovozována nesprávnost přiznaných nákladů řízení soudem.

Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval ve svých dřívějších, výše citovaných rozhodnutích, rozhodnutím o nákladech řízení je nutno rozumět nejen rozhodnutí o náhradě nákladů řízení (především mezi účastníky řízení), ale i rozhodnutí o placení nákladů řízení. Pod pojem placení nákladů řízení spadá jak placení nákladů účastníky řízení, tak i placení nákladů státem. Rozhodnutím o nákladech řízení ve smyslu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tedy i rozhodnutí o povinnosti zaplatit ustanovenému zástupci hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby (účastníka řízení - § 35 odst. 7 s. ř. s.). Kasační stížnost proti takovémuto rozhodnutí Nejvyšší správní soud odmítne [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

V projednávaném případě kasační stížnost směřuje toliko proti odůvodnění rozhodnutí soudu stran výroku I, a dále proti výroku II, resp. III, tj.výrokům o nákladech řízení. Kasační stížnost je tedy podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná, protože směřuje jen proti odůvodnění rozhodnutí a proti výroku o nákladech řízení.

Nejvyššímu správnímu soudu ze všech výše uvedených důvodů nezbylo než kasační stížnost stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 2 s. ř. s. a § 120 s. ř. s. odmítnout, neboť jde o návrh nepřípustný.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné (ust. § 53 odst. 3 a ust. § 120 s.ř.s.).

V Brně dne 3. června 2010

JUDr. Lenka Matyášová

předsedkyně senátu